

1 SKYRIUS

* * * * *

SVAJOS

1

Oranžinė dujų milžinė, Dzeusas, kybojo žemai virš horizonto – gigantiška, masyvi, nusidažiusi blausiu, rausvu atspalviu. Ją supo žvaigždės, ryškiai tviskančios juodame kosmoso fone, o priešais nemirksinčią, rūščiai blizgančią milžinės akį driekėsi akmenimis nuklotos pilkos dykros.

Tuščiose platybėse tebuvo grupelė statinių. Kupolai, tuneliai, langais aprūpintos, uždaros erdvės priklausė svetimoje aplinkoje plytinčiai šilumos ir gyvybės salai.

Ankštoje komplekso laboratorijoje Kira kamavosi iš nišos sienoje mėgindama iškrapštyti genų sekoskaitos aparatą. Nors ir nedidelis, prietaisas buvo sunkus, į jį niekaip nesisėkė tvirtai įsikibti.

– Po velnių, – suniurnėjo ir perkėlė kūno svorį ant kitos kojos.

Didžiuma įrangos liks Adrastėje, Žemės dydžio palydove, kurį jie žvalgė pastaruosius keturis mėnesius. Didžiuma, bet ne visa. Genų sekoskaitos agregatas, vienas iš pagrindinių ksenobiologo reikmenų, keliaudavo ten, kur traukdavo jį. Be to, kolonistai, netrukus atskrisiantys erdvėlaiviu „Šaktė–Uma–Satė“, turės naujesnius, geresnius modelius, o ne kišeninę pigieną, kurią jai įkišo kompanija.

Kira vėl patimpčiojo aparatą. Pirštai slystelėjo, ir ji šaižiai įkvėpė, nes delną perrėžė metalinė briauna. Paleido įtaisą, apžiūrėjo ranką ir išvydo ploną liniją kraujo, lėtai besisunkiančio pro odą.

Ji niršiai perkreipė lūpas ir smogė per prietaisą. Jokios naudos. Įpjautos rankos pirštus suspaudė į kumštį ir ėmė vaikštinėti po laboratoriją, tuo pat metu sunkiai alsavo laukdama, kol atlėgs sopulys.

Mechanizmo priešgyniavimas jos dažniausiai neerzindavo. Dažniausiai. Bet šiandien sveiką protą užgožė baimė ir liūdesys. Kitąryt

jie atsisveikins su palydovu ir persikels į savo laivą, „Pasitikėjimą“, jau skriejančią Adros orbitoje. Po kelių dienų Kira su kitais devyniais tyrėjų komandos nariais įsitaisys kriokapsulėse, po dvidešimt šešių dienų atsibus Gulbės 61 žvaigždės sistemoje, kur visi pasuks savais keliais, ir tuomet ji nebesimatys su Alanu... nežinia, kaip ilgai. Mažiausiai ištisus mėnesius. Jei nepasiseks, ilgiau nei metus.

Kira užsimerkė ir atkragino galvą. Išspaudė atodūsi, virtusį dejone. Kad ir kiek sykių jiedu su Alanu kartojo šio šokio žingsnius, lengviau nepasidarė. Veikiau atvirksčiai – ir tokia situacija jai buvo nepakenčiama, visiškai nepakenčiama.

Jie susipažino pernai stambiame asteroide, kuriame prekybos korporacija „Lapsang“ ruošėsi kasti rūdą. Alanas tenai užsiėmė geologiniais tyrimais. Keturios dienos – tiek laiko abu drauge praleido asteroide. Alano juokas ir išsitaršę vario spalvos plaukai prikaustė jos dėmesį, o kruopštumas ir stropumas padarė neišdildomą įspūdį. Jis puikiai išmanė savo veiklos sferą ir, kilus pavojų, neprarasdavo šalta-kraujaiškumo.

Anuomet Kira taip ilgai gyveno viena, kad įtikėjo niekada nesusirasianti mylimojo. Bet staiga, lyg pamojus burtų lazdele, atsirado Alanas – žmogus, kuris jai parūpo. Ir kuriam parūpo ji.

Jiedu toliau bendravo, mainydamiesi tarpžvaigždine erdve siunčiamomis ilgomis holografinėmis žinutėmis, ir, padedant biurokratinių manevrų bei sėkmės deriniui, išigudrino dar keletą kartų drauge atsidurti tame pačiame poste.

To neužteko. Nė vienam.

Prieš dvi savaites jie kreipėsi į korporacijos valdžią dėl leidimo dalyvauti misijose kaip pora, bet niekas negalėjo garantuoti, kad pageidavimas bus išpildytas. „Lapsang“ plėtėsi daugybėje sričių, vykdė per daug projektų. Bendrovei stigo kadrų.

Jeigu jie nesulauks teigiamo atsakymo... na, tokiu atveju ilgam likti kartu pavyktų nebent išmainius darbus į naujus, kuriuos atliekant nereikėtų taip dažnai keliauti. Kira būtų pritarusi pokyčiams – aną savaitę tinkle netgi tikrino siūlomų tarnybų sąrašus, bet nedrįso prašyti Alano dėl jos numoti ranka į savo karjerą kompanijoje. Dar ne.

Kol kas nebuvo kitos išeities, kaip tik lūkuruoti korporacijos sprendimo. Žinant, per kiek laiko pranešimai nukanka į Kentaurų Alfą ir kaip lėtai sukasi Žmogiškųjų išteklių departamento sraigteliai, atsa-

kymą jie gaus anksčiausiai kito mėnesio pabaigoje. Kai jiedu su Alanu jau bus išsiųsti skirtingomis kryptimis.

Aplinkybės kurstė nevirtę. Paguodą teikė vien tik Alanas: dėl jo vertėjo išverti bet ką. Kira tegeidė *būti* su juo ir nesijaudinti dėl jokių nesąmonių.

Ji prisiminė, kaip Alanas pirmąsyk apsvijio ją rankomis, kaip nuostabiai, kaip šiltai ir saugiai pati jautėsi. Pagalvojo apie laišką, kurį jis atsiuntė po pirmojo susitikimo, apie jautrius ir nuoširdžius teksto fragmentus. Praeityje niekas dėl jos taip nesistengė... Alanas visada jai rasdavo laiko, nuolat elgėsi maloniai, tiek svarbiais, tiek ne itin reikšmingais atžvilgiais, kaip, pavyzdžiui, tada, kai, prieš Kirai iškeliaujant į Arkties regioną, jos mikroanalizatoriui pagamino dėklą.

Atsiminimai būtų paskatinę ją nusišypsoti. Bet Kirai tebemaudė ranką, ir ji nesugebėjo užmiršti, ką žada rytojais.

– Aš tau parodysiu, šunsnuki. – Taip tarusi nudrožė prie genų sekoskaitos aparato ir iš visų jėgų jį timptelėjo.

Įrenginys protestuodamas ėmė džergžti, bet iš vietos pasislinko.

2

Vakare komandos nariai susibūrė valgomajame atšvęsti misijos pabaigos. Kira nebuvo nusiteikusi smagintis, bet tradicija lieka tradicija. Kad ir kaip klostosi tyrimai, jų baigtį paminėti derėtų.

Ji pasipuošė suknele – žalia, su auksiniais apsiuvais – ir užtruko valandą, kol plaukus viršugalvyje suraitė į garbanėlių kupetą. Šukuosena neypatinga, bet Alanas pastangas įvertins. Kaip įprastai.

Kira neklydo. Vos tik iš kambario žengė į koridorių, Alanas nušvito ir stvėrė ją į glėbį. Kira veidu įsikniaubė į marškiniais pridengtą krūtinę.

– Taigi žinai, kad mudviem *nebūtina* ten eiti, – prabilo.

– Žinau, bet turėtume nors šiek kiek pabūti su kitais, – tarė Alanas ir pabučiavo ją į kaktą.

Ji prisivertė nusišypsoti.

– Tebūnie, tu laimėjai.

– Šaunuolė. – Jis atsakė šypsena ir užkišo palaidą garbaną jai už ausies.

Kira taip pat suglostė vieną iš jo sruogų. Niekaip nesiliovė stebėjusi, kaip skaisčiai Alano plaukai spindi blyškios odos fone. Priešingai nei bendradarbiai, jis, regis, niekuomet neįdegdavo, kad ir kaip ilgai tūnodavo lauke arba po erdvėlaidio lempomis, aprėpiančiomis visą regimąjį šviesos spektrą.

– Gerai, – sumurmėjo. – Taip ir padarykime.

Nusigavę į valgomąjį pamatė, jog kambarys jau sausakimšas. Kiti aštuoni tyrėjų komandos nariai spietėsi apie siaurus stalus, per kolonėles griaudėjo vienas iš Jugo numylėto viršgarsinio reaktyvinio roko kūrinų, Mari Eliza dalijo puodelius su punšu, pasemtu iš plastikinio dubens, kuris dunksojo ant stalviršio valgiui ruošti, o Dženasas šoko, lyg būtų išmaukęs litrą bizalo. Gal ir buvo.

Kira įtempė ranką, kuria buvo apkabinusi Alaną per juosmenį, ir visomis valios pastangomis nutaisė džiugią miną. Dabar ne laikas pasinerti į slogias mintis.

Ne laikas... bet jai nesisekė valdytis.

Prie judviejų atžygiavo Sepas. Prieš pobūvį botanikas susirišo plaukus į kuodą, taip paryškindamas perdžiūvusio veido prakaulumą.

– Keturios valandos! – paskelbė žengęs artyn. Jam gestikuliuojant, iš puoduko ištiško gėrimas. – Keturios valandos! Štai, kiek laiko sugaišau, kol atrausiau savo transporterį.

– Atleisk, Sepai, – pralinksmėjo Alanas, – bet, kaip jau aiškinau, greičiau iki tavęs prisikasti nepajėgėme.

– Tfu! Man po glaustiniu pateko *smėlio*. Ar įsivaizduoji, kaip buvo nepatogu? Nusibrozdinau kūną pustuzinyje vietų. Žiūrėk! – jis kilstelėjo nutriušusių marškinių kraštą ir parodė liniją, raudonuojančią ant pilvo, ties kuriuo įdrisko apatinė glaustinio siūlė.

– Klausyk, – įsiterpė Kira, – Vyborge nupirksiu tau išgerti, ir būsi-me atsiskaitę. Tinka?

Sepas pakėlė ranką ir bedė smiliumi maždaug jų link.

– Kompensacija, hm... priimtina. Bet kad daugiau jokio smėlio.

– Jokio smėlio, – sutiko ji.

– O tu... – Sepo pirštas pakrypo į Alaną. – Na... žinai.

Botanikui nusvirdulius šalin, Kira atsigręžė į partnerį.

– Ką visa tai reiškia?

Alanas suprunkštė.

– Nė nenutuokiu. vienaip ar kitaip, bus keista, kai jis nesisukios šalimais.

– Aha.

Kiek išgėrusi ir pasišnekučiavusi su aplinkiniais, Kira nukako į užpakalinę kambario dalį ir atsirėmė į kampą. Kad ir kaip nenorėjo prarasti Alano – vėl, – nė kiek netroško palikti ir kitų komandos narių. Per keturis mėnesius Adroje jie tapo šeima. Savotiška, ne visai normalia, bet jai vis vien brangia šeima. Išsiskyrimas kels skausmą, ir kuo labiau artinosi šis momentas, tuo aiškiau Kira suvokė, kokia stipri širdgėla ją apims.

Ji užsivertė puodelį su apelsinų skonio punšu ir nurijo didelį gurkšnį. Visa tai jau buvo patyrusi ne kartą – Adra ne pirmą potenciali kolonija, į kurią bendrovė ją siuntė. Po septynerių metų, praleistų lakstant nuo vieno uolienos luito prie kito, Kirą užvaldė poreikis išgyti... bičiulių. Apsirūpinti šeima. Užmegzti draugystę.

Bet dabar teks su tuo atsisveikinti. *Ir vėl.*

Alaną slėgė tokie pat pojūčiai. Juos išdavė akys, į kurias Kira atkreipė dėmesį stebėdama, kaip jis slankioja po kambarį ir plepa su bendradarbiais. Ji pasvarstė, gal kas nors iš kitų irgi liūdi, tik savo emocijas pridengia gėrimais, šokiais bei juoku, kuris skamba per šaižiai, kad būtų visiškai nuoširdus.

Kiros veidą perkreipė grimasa, ir ji ištuštino puodelį. Metas iš naujo jį prisipildyti.

Viršgarsinio reaktyvinio roko garsai dar stiprėjo. Grojo „Todash and the Boys“, o pagrindinė grupės vokalistė staugė: „...pabėėėgti. Ir prie durų nieko nėra. Ei, prie durų nieko nėra. Mielasis, kas beldžias į duris?“ Balsui pakilus iki virpulingo, kaip pjūklo džirinimas šaižaus *crescendo*, rodėsi, kad jo stygos tuojau nutrūks.

Kira atsistūmė nuo sienos ir jau ruošėsi pasukti link punšo dubens, bet išvydo Mendosą, ekspedicijos bosą, kuris skynėsi kelią eidamas jos pusėn. Kliūtis įveikė lengvai – savo stotu priminė statinę. Ji vis spėliodavo, ar viršininkas užaugęs didelės gravitacijos kolonijoje, kaip tarkim, Šin Caras, bet paklaustas Mendosa nuneigė jos prielaidas ir patikino kilęs iš gyvenamosios žiedinės stoties netoli Kentauro Alfos. Vis dėlto į jo žodžius Kira reagavo su šiokia tokia abejone.

– Kira, reikia pakalbėti, – priėjęs tarė bosas.

– Apie ką?

– Turime problemą.

– Problemų kyla *nuolat*.

Mendosa pagūžčiojo pečiais, iš užpakalinės kelnių kišenės išsitraukė nosinaitę ir apsišluostė kaktą. Ji atspindėjo ryškus švieses, krentančias nuo įvairiaspalvių lempučių girliandų, kurios buvo sukabintos po lubomis, be to, viršininko pažastis temdė prakaito dėmės.

– Tu teisi, bet šią turėsi sutvarkyti. Pietuose nukeipo vienas iš mūsų dronų. Atrodo, kad neatsilaikė prieš audrą.

– Na ir kas? Pasiųsk kitą.

– Jie per toli. Spausdintis pakaitalą nėra laiko. Prieš pat užtildamas dronas pakrantėje aptiko kažkokią organinę medžiagą. Privalome patikrinti radinį, kol dar neišvykome.

– Liaukis! Nejau liepi man *rytoj* leisti į kelią? Į katalogą jau įrašiau kiekvieną Adros mikrobą. – Reisas atsieitų rytą su Alanu, o Kira neketino aukoti nė minutės iš jiems likusio bendro laiko.

Mendosa rimtai, iš padilbų, ją nužvelgė tarsi klausdamas: *Kokias kvailystes čia tauški?*

– Taisyklės yra taisyklės. Mes negalime rizikuoti – kas, jeigu kolonistai susidurs su kokia bjaurastimi? Kaip, pavyzdžiui, kęsimo mikrobos? Manau, nenorėtum, kad tai užgultų tavo sąžinę. Tikrai nenorėtum.

Ji žengė pasiimti naujo gėrimo ir ūmai sumetė rankoje tebelaikanti tuščią puoduką.

– Viešpatie. Siųsk Ivanovą. *Ji* atsakinga už dronus, o analizatoriumi moka naudotis ne blogiau už mane. Tegu...

– Keliausi tu, – plieniniu balsu pareiškė Mendosa. – Išjudėsi lygiai šeštą ryto, ir kad nebegirdėčiau jokių prieštaravimų. – Jo veidas mažumėlę pašvelnėjo. – Atleisk, bet esi mūsų ksenobiologė, ir taisyklės...

– ...yra taisyklės, – užbaigė Kira. – Tiek to, darbą atliksiu. Bet, patikėk, nieko įdomaus nerasiu.

Viršininkas patapšnojo jai per petį.

– Nuostabu. Tikiuosi, kad nerasi.

Mendosai tolstant, jos akiračio pakraštyje nušvito tekstas: *<Ei, mažule, viskas gerai? – Alanas>*

Ji persiuntė mintimis ištartą atsakymą: *<Aha. Tik gavau papildomą užduotį. Papasakosiu vėliau. – Kira>*

Atsisukusi į Alaną, stovintį priešingame kambario gale, juokingai paikai iškėlė nykščius ir prieš savo norą užrietė lūpų kampučius aukš-

tyn. Paskui įbedė akis į punšo dubenį ir numynė tiesiai link jo. Kirai verkiant reikėjo naujos gėrimo porcijos.

Kelių pastojo Mari Eliza, judanti nenatūraliai grakščiai it buvusi balerina. Kaip visuomet, draugės lūpos atrodė patemptos į šoną nuo centrinės veido dalies, tarsi jai magėtų kreivai nusišypsoti... arba leptelėti vieną iš savo kandžių sąmojų (kurių Kira iš jos girdėjo su kaupu). Mari Eliza ir taip buvo augi, bet apsiavusi pobūviui atsispausdintais blizgančiais juodais aukštakulniais visa galva pranoko Kirą.

– Ilgėsiuos tavęs, *chérie**, – tarė ir susilenkusi pabučiavo ją į abu skruostus.

– Ir aš tavęs. – Kira pajuto, kad jai drėksta akys. Neskaitant Alano, Mari Eliza tapo artimiausia drauge iš visų komandos narių. Jiedvi dienų dienas išvien triūsė už bazės ribų – Kira studijavo Adrastėjos mikrobus, Mari Eliza tyrė ežerus, upes, giliai po žeme slypinčius vandens telkinius.

– Nagi, aukščiau nosį. Man rašysi, ar ne? Apie tavo ir Alano reikalus norėsiu išgirsti kiekvieną smulkmeną. Aš irgi siūsiu tau žinutes. Gerai?

– Taip. Prižadu.

Likusią vakaro dalį Kira stengėsi negalvoti apie ateitį. Šoko su Mari Eliza. Mainėsi juokeliais su Dženanu ir apsišaudė pašaipiomis replikomis su Faizeliu. Tūkstantąjį kartą išgyrė Jugą už jo pagamintą maistą. Laužė ranką su Mendosa – tačiau buvo įveikta, duetu su Ivanova plėšė dainą, klaikiai nepataikydama į natą. Ir, kai tik galėdavo, ranka apsiyvėdavo Alano liemenį. Kira jautė jį netgi tada, kai jiedu nesišnekėdavo, kai nežiūrėdavo vienas į kitą, jo prisilietimas veikė raminamai.

Išlenkusi užtektinai punšo ji pasidavė įkalbinėjimams ir čiupo koncertiną. Nutildę muzikos įrašus, kiti susibūrė aplinkui – Alanas stoviniavo šalia, Mari Eliza įsitaisė greta jos kelio, – o Kira pagrojo rinkinį kosmoso klajūnų melodijų. Visi juokėsi, šoko, gėrė, ir kurį laiką gyvenimas buvo puikus.

---

* Brangioji (*pranc.*).

3

Gerokai po pusiaunakčio, vakarėliui tebesant pačiame įkarštyje, Alanas smakro kryptelėjimu davė ženklą. Kira suprato gestą, ir jie nebyliai smuko iš valgomojo.

Abu žingsniavo per bazę remdamiesi vienas į kitą, rankose apdairiai gniauždami puodelius, kad neišlietų punšo. Kira nebuvo pratusi prie tuščių koridorių vaizdo. Anksčiau juos margino užklotai, ant grindų nestigo tyrimams sukauptų pavyzdžių krūvelių, prie sienų rikiavosi atsarginiai įrenginiai. Dabar nieko nebeliko. Praėjusią savaitę komanda rengdamasi kelionei iš patalpų viską iškraustė... jei ne užnugaryje aidinti muzika ir grindyse blankiai žioruojančios avarinio apšvietimo lemputės, kompleksas atrodytų apleistas.

Kira sudrebėjo ir stipriau apglėbė Alaną. Lauke staugė vėjas – šiurpūs jo gūsių čirpino stogą bei sienas.

Jie pasiekė hidroponikos sektoriaus duris, bet Alanas, užuot nuspaudęs mygtuką ir jas atidaręs, nukreipė akis į Kirą – jo lūpas virpino šypsena.

– Kas yra?

– Nieko. Tiesiog džiaugiuosi, kad esu su tavimi, – Alanas pakštelėjo jai į lūpas.

Kira palinko į priekį nusprendusi atsakyti tokiu pat bučiniu – punšas pakurstė atitinkamą nuotaiką, bet jis nusijuokė, atlošė galvą ir tvojo per mygtuką.

Durys trankiai dunksėdamos nuslinko į šoną.

Per slenkstį atplūdo šiltas oras su lašančio vandens garsais ir švelniais žydinčių augalų kvapais. Hidroponikos sektorius Kirai patiko, kaip jokia kita bazės zona. Priminė namus, ilgas virtines šiltnamių, kuriuose ji lankydavosi vaikystėje, kai gyveno kolonijinėje Veilando planetoje. Pagal standartinę procedūrą, dalyvaujantys ilgalaikėse ekspedicijose, tokiose kaip Adros tyrimas, patys užsiaugindavo dalį maisto. Taip tikrindavo, ar vietinis dirvožemis tinkamas augmenijai. Ir siekdavo sumažinti gabenamų atsargų kiekį. Bet svarbiausia, kad taip pajvairindavo siaubingai monotonišką iš kompanijos gauto sausai užšaldyto maisto dietą.

Rytoj Sepas išraus augalus ir įkiš į krosnį šiukšlėms deginti. Jie, šiaip ar taip, sunyktų, prieš atskrendant kolonistams, maža to, biologinių

medžiagų nevalia palikti ten, iš kur jos, išoriniuose bazės paviršiuose atsiradus spragų, galėtų nekontroliuojamai skliti po aplinką. Tačiau šįvakar hidroponikos sektoriuje netrūko salotų, ridikų, petražolių, pomidorų, cukinijų kotelių kirbinių, gausybės kitų floros pavyzdžių, su kuriais Sepas eksperimentavo Adroje.

Tenai buvo ir dar kai kas. Tarp miglotų lentynų Kira pamatė puslankiu išdėstytus septynis vazonus. Visuose stiebėsi po aukštą laibą kotą su gležnu purpuriniu žiedu, kuris linko nuo savo paties svorio. Iš kiekvieno kyšojo puokštė žiedadulkėmis nusėtų kuokelių, tarytum fejerverko pliūpsnis, o aksominius vidinius žiedlapių paviršius dailino balti taškučiai.

„*Žvaigždėto naktinio dangaus*“ *petunijos!* Jos numylėtos gėlės. Kiros tėvas jas augino, bet, nepaisant jo, kaip sodininko, talentų, šios petunijos pridarydavo begalę rūpesčių. Tie augalai įnoringi, dažnai nukenčia nuo puvinio ir amarų, netoleruoja net menkiausio maistinių medžiagų disbalanso.

– Alanai... – priblokšta išsižiojo ji.

– Atsiminiau, kaip sakei, kad jas mėgsti.

– Bet... kaip sugebėjai...

– Užauginti gėles? – jis šyptelėjo, akivaizdžiai pradžiugintas Kiros reakcijos. – Pagelbėjo Sepas. Sėklų duomenis turėjo failę. Jas atspausdinome ir pastarąsias tris savaites praleidome nerdamiesi iš kailio, kad prakeikti augalai nenugeibtų.

– Petunijos žavingos. – Ji nė neslėpė emocijų.

Jis tvirtai apkabino Kirą.

– Gerai. – Jos plaukai perpus prislopino Alano balsa. – Norėjau nuveikti ką nors ypatingo, kol mes dar...

Kol mes dar... Žodžiai įsirėžė jai į sąmonę.

– Ačiū, – padėkojo. Ir nuo jo nutolusi įdėmiau apžvelgė gėles: dėl aštraus, pernelyg saldaus petunijų aromato ją užliejo iš kojų verčianti vaikystės nostalgijos banga. – Ačiū, – grįžusi dar kartą tarė. – Ačiū, ačiū, ačiū, – pridūrė ir įsisiurbė jam į lūpas. Abu ilgam sustingo bučiuodamiesi.

– Štai, – pasakė Alanas, kai jiedu atšlijo kits nuo kito įkvėpti oro. Po viena bulvių lentyna sužvejojo terminę antklodę ir patiesė „*Žvaigždėto naktinio dangaus*“ puslankyje.

Atsisėdę ir susiglaudę jie kurį laiką siurbčiojo punšą. Pro skaidrų, hermetišką sektorius kupolą matė danguje vis dar pakibusį, grėsmingai išplitusį Dzeusą. Pačią pirmą dieną, kai tyrėjų komanda tik nusileido į palydovą, dujų milžinė kėlė Kirai baimę. Jos instinktai rėksmingai aiškino, esą Dzeusas nukris iš aukštybių ir visus sutraiškys. Galva neišnešė, kaip toks gigantiškas objektas gali niekieno neprilaikomas kaboti viršuje. Bet ji ilgainiui įprato prie reginio ir dabar gėrėjosi dujų milžinės didingumu. Kad atkreiptum dėmesį į planetą, neprireikdavo jokios užklotų pagalbos.

Kol mes dar... Kirą nupurtė drebulys. Kol mes dar neišvykome. Kol ji su Alanu dar neišsiskyrė. Abu jau buvo panaudoję visas savo atostogų dienas ir vargu ar, parsigavus į Gulbės 61 sistemą, kompanija jiems leistų atsikvėpti ilgiau nei keletą parų.

– Ei, kas yra? – užuojautos kupinu balsu pasiteiravo Alanas.

– Pats žinai.

– ...aha.

– Lengviau nesidaro. Vyliausi, kad bus kitaip, bet... – ji sušniurkštė ir papurtė galvą. Ekspedicija į Adrą buvo ketvirta, kurioje jie kartu dalyvavo, ir šis bendros tarnybos laikotarpis savo trukme gerokai prano ko likusius. – Neįsivaizduoju, kada vėl tave pamatysiu... aš tave myliu, ir mane siutina, jog mudviem kas kelis mėnesius tenka atsisveikinti.

Alanas rimtai pažvelgė į ją. Rusvas jo akis blizgino Dzeuso šviesa.

– Tuomet nustokime taip elgtis.

Širdis krūtinėje ėmė spurdėti, laiko tėkmė, regis, sekundę suakmenėjo. Kira mėnesių mėnesius nuogastavo, kad išgirs panašų atsakymą. Galop atgavusi amą paklausė:

– Ką turi omenyje?

– Užteks blaškytis. Aš taip pat negaliu šito pakęsti. – Jo veido išraiška buvo tokia nuoširdi, kad Kirą nejučia persmelkė užuomina į viltį. Negi Alanas siūlė...

– O ką...

– Paprašykime, kad mus priimtų į „Šaktę–Umą–Satę“.

Ji sumirksėjo.

– Kaip kolonistus?

Alanas entuziastingai palinkčiojo.

– Kaip kolonistus. Kompanijos darbuotojams vietos, faktiškai, garantuotos, o Adrai reikės visų ksenobiologų ir geologų, kiek tik jų įmanoma rasti.

Kira prajuko, bet staiga atkreipė dėmesį į Alano miną.

– Tu nejuokauji.

– Kalbu rimtai, kaip niekada.

– Esi apgirtęs, va kodėl taip šneki.

Alanas delnu palietė jos skruostą.

– Ne, Kira. Ne todėl. Mudviejų, suprantama, lauktų išpūdingos permainos, bet aš žinau, kaip tau išipyko skraidyti iš vieno uolos luito į kitą, ir nenoriu laukti pusmečio, kol vėl susitiksiu su tavimi. *Garbės žodis.*

Jai iš akių ištryško ašaros.

– Nenoriu ir aš.

Jis pakreipė galvą šonu.

– Tuomet nustokime taip elgtis.

Kira prunkstėlėjo ir išmeigė žvilgsnį į Dzeusą stengdamasi prapasti savo emocijas. Alanas siūlė dalykus, kurių ji troško, apie kuriuos svajėjo. Nemanė, kad įvykiai klostysis taip sparčiai. Bet mylėjo Alaną, ir jeigu pokyčiai lemtų bendrą gyvenimą, tada taip, ji geidė tokios ateities. Geidė *jo*.

Virš galvos pralėkė it meteoras skaisti kibirkštis – žemojoje orbitoje, tarp Adros ir dujų milžinės, skrendantis „Pasitikėjimas“.

Ji nusišluostė akis.

– Spėju, kad mūsų šansai prastesni, nei sakai. Kolonijoms iš tikrųjų reikalingi vien susiporavusieji. Juk žinai.

– Taip, žinau.

Kai Alanas atsiklaupė priešais ir kišenėje sugraibė dėžutę, nerealumo jausmas privertė Kirą iširemti į grindis. Jis atšovė dangtelį. Viduje gulėjo pilkas metalinis žiedas su stulbinamai tviskančio, melsvai purpurinio brangakmenio inkrustacija.

Jam nuryjant seiles, gerklėje pašokčiojo Adomo obuolys.

– Kira Navares... syki manęs klausei, ką matau tarp žvaigždžių. Atsakiau, kad matau klausimus. Bet dabar regiu tave. Regiu *mus*. – Jis įkvėpė. – Kira, ar padarysi man garbę ir savo gyvenimą sujungsi su manuoju? Ar tapsi mano žmona ir leisi, kad būčiau tavo vyrų? Ar...

– *Taip*, – išterpė Kira, ir ją užtvindžiusi šiluma nuplovė bet kokį nerimą. Rankomis apsivijo Alano sprandą ir pabučiavo jį, iš pradžių švelniai, paskui su stiprėjančia aistra. – Taip, Alanai Dž. Barnsai. Taip, aš tekėsiu už tavęs. Taip. Tūkstantį kartų taip.

Kirai stebint, Alanas suėmė jos plaštaką ir ant piršto užmovė žiedą. Šaltą ir masyvų – tiesa, jo sunkumas ramino.

– Žiedas pagamintas iš geležies, – tyliai pratarė. – Dženanas jį nulinėjo iš mano atneštos rūdos. Rinkausi geležį, nes toji simbolizuoja Adrastėjos skeletą. Inkrustavau teseritu. Aptikti mineralą buvo nelengva, bet aš žinau, kaip jis tau prie širdies.

Kira nevalingai ėmė linkėti. Teseritas, aptinkamas išimtinai Adrastėje, priminė benitoitą, bet turėjo ryškesnį purpurinį atspalvį. Ir patiko jai kur kas labiau nei bet koks kitas palydovo mineralas. Tačiau buvo itin retas; Alanas, matyt, ilgai ir sunkiai jo ieškojo, kol rado tokį stambų aukštos kokybės pavyzdį.

Ji nubraukė vieną iš vario spalvos sruogų Alanui nuo kaktos ir pažiūrėjo į gražias, romias jo akis spėliodama, kodėl jai taip sekasi. Kaip jiems pavyko surasti vienas kitą visoje nelemtoje galaktikoje?

– Myliu tave, – kuždomis pasakė.

– Aš irgi tave myliu, – atsiliepė jis.

Kira prapliupo juoktis, kone apimta isterijos, ir vėl pasišluostė akis. Metalu briauna įsibrėžė antakį – priprasti prie žiedo reikės laiko.

– Po galais. Mes tikrai tai padarysime?

– Aha, – su raminančia saviklioiva atsakė jis. – Neabejotinai.

– Gerai.

Alanas prisitraukė ją arčiau, karštu kūnu spausdamasis prie josios. Kira reagavo taip pat reikliai, taip pat geismingai, lyg būtų siekusi brautis kiaurai jo odą, kol jiedu taptų viena nedaloma visuma.

Gėlių vazonų apsuptyje abu judėjo su karštligišku primygtinumu, tarpusavyje suderinę savo kūnų ritmą, nekreipdami dėmesio į planetą, kuri kabojo aukštai danguje – akį rėžiančią oranžinę dujų milžinę.

2 SKYRIUS

* * * * *

VIEŠNAGĖ RELIKVINĖJE

1

Kai suborbitinis šatlas smigo apačion į salą #302–01–0010, plytinčią šiek tiek į vakarus nuo Legbos, pagrindinio žemyno Pietų pusrutulyje, Kira smarkiau įsitvėrė į krėslą ranktūrius. Sala driekėsi ties penkiasdešimt antrąja lygiagrete, didžiulėje įlankoje, kurią it sargybiniai supo keli granito rifai, ir kaip tik ten prapuolė iš rikiuotės išėjęs dronas.

Kol laivas veik septynių su puse tūkstančio kilometrų per valandą greičiu veržėsi pro retą Adrastėjos atmosferą, piloto kabinos priekį gaubė ugnies marška. Liepsnos tartum plaikstėsi greta veido, bet Kira kaitros nejuto.

Korpusas barškėjo ir džeržgė. Ji užsimerkė, tačiau ugnies liežuviai tebesiraitė ir plazdeno priešakyje nė kiek nenublankę.

– O taip, velniai rautų! – riktelėjo Negara, ir Kirai nekilo abejonių, kad bendražygė šiepiasi kaip paklaikusi.

Kira sugriežė dantimis. Šatle buvo visiškai saugu, nes nuo išorėje siautėjančio, iki baltumo įkaitusio pragaro jį sergėjo korpusą įsiautęs magnetinis laukas. Planetos palydove praleisti keturi mėnesiai, skraidyta šimtus kartų, bet per tą laiką nepasitaikė nė vienos avarijos. Geigeris, laivą kontroliuojantis pseudointelektas, veikė kone nepriekaištingai; jo funkcijos buvo sutrikusios tik syki, kai kažkoks apsukruolis kapitonas iš asteroidų žiedų nusprendė optimizuoti Geigerio kopiją – pastangos baigėsi įgulos pražūtimi. Kad ir kokį saugumą užtikrindavo pseudointelektas, Kira vis tiek nepakentė momento, kai tekdavo grįžti į atmosferą. Dėl triukšmo ir kratymo jautėsi taip, lyg šatlui būtų grėsę bet kurią akimirką subyrėti į dalis, ir niekas negalėjo įtikinti jos, kad taip nenutiks.

Be to, vaizdas niekaip nepagelbėjo apmalšinti pagirių. Nors prieš palikdama Alaną jo kambarėlyje Kira išgėrė tabletę, šioji skausmą turėtų prislopinti truputį vėliau. Jai nederėjo taip kvailioti. *Žinojo*, kad nederėjo, tačiau vakar sveiką protą užgožė emocijos.

Ji išjungė tiesioginę laivo kamerų transliaciją ir susitelkė į kvėpavimą.

Mes tuokiamės! Tuo vis dar sunku patikėti. Nuo jos veido ištįsą rytą nedingo paika šypsena. Atrodė, be abejo, kaip idiotė. Dabar prilietė krūtinkaulį ir užčiuopė po glaustiniu slypintį Alano žiedą. Jie nepasidalijo naujiena su kitais, tad Kira pasikabino žiedą ant grandinėlės, bet vakare abu ruošėsi paskelbti visiems apie savo planus. Ji nekantravo pamatyti kiekvieno reakciją, nors pranešimas komandoms nariams, aišku, netaps staigmena.

„Pasitikėjime“ kapitonė Ravena, jų prašymu, atliks apeigas. Tada Alanas priklausys jai. O Kira priklausys jam. Ir jiedu pradės kurti bendrą ateitį.

Jungtuvės. Darbo keitimas. Gyvenimas viename pasaulyje. Nuosava šeima. Kaip Alanas sakė, permainos įspūdingos, bet Kira juto esanti joms pasirengusi. Labiau nei pasirengusi. Būtent tokių pokyčių ir norėjo, tik, slenkant metams, viltis jų sulaukti nenumaldomai sklaidėsi.

Pasimylavę jie valandų valandas šnekučiaivosi. Apie Adrastėjos vietoles, kuriose būtų geriausia apsistoti, apie chronologinę teraformavimo eigą, apie veiklą, įmanomą palydove ir už jo ribų. Alanas smulkmeniškai dėstė, kokio tipo kupolinį namą statytųsi. „...būtinai turėsime sukurinę vonią, pakankamai didelę, kad ištiesę kojas nesiektume priešingo jos krašto. Tada galėsime normaliai maudytis ir pamiršti ankštas dušines, su kuriomis esame priversti taikstyti“, o Kira klausėsi, sujau-dinta jo užsidegimo. Savo ruožtu atskleidė, esą jai maga apsirūpinti šiltnamiais, tokiais kaip Veilande, ir abu sutarė, jog kiekvieną darbą atliks drauge – kad ir ko imsis.

Kira apgailestavo tik dėl suvartoto alkoholio pertekliaus, nes, Alanui pasipiršus, tolesnius įvykius apgaubė miglėlė.

Ji pasirausė užklotuose ir įsijungė ano vakaro įrašus. Vėl pamatė priešais klūpantį Alaną, išgirdo žodžius „aš irgi tave myliu“, po kurių neilgai trukus įtraukė Kirą į glėbį. Kai jai vaikystėje diegė implantus, tėvai nepanoro mokėti už jutimų – lytėjimo, skonio, kvapo – perteikimo sistemą, nes manė, kad tam priedui neverta švaistyti pinigų. Ji pirmąkart gyvenime gailėjosi, jog tėtis su mama taip linkę į praktiškumą.

Kirai knietėjo atgaminti vakarykščius pojūčius; knietėjo juos sergėti, kol gyva bus.

Ji nusprendė, kad grįžusi į Vyborgo stotį paaukos premiją atitinkamiems patobulinimams instaliuoti. Prisiminimai, tokie kaip vakar dienos, labai brangūs, juos reikia išsaugoti, todėl Kira užsibrėžė nė vieno nebeprarasti.

Kalbant apie šeimą Veilande... Kiroš šypsena priblėso. Artimieji neapsidžiaugs, kad ji gyvens taip toli nuo namų, bet, žinoma, ją supras. Galų gale tėvai kadaise elgėsi panašiai: prieš jai gimstant, emigravo iš Stiuarto pasaulio, kuris sukosi apie Kentauro Alfą. O tėtis vis tikindavo, jog svarbiausias žmonijos tikslas yra išplisti tarp žvaigždžių. Jie palaikė dukrą, kai toji nutarė tapti ksenobiologe, tad, aišku, remis ir dabartinį jos sprendimą.

Vėl nukreipusi dėmesį į užklotus, Kira paleido naujausią vaizdo įrašą iš Veilando. Nuo tada, kai prieš mėnesį gavo vaizdalaikį, jį žiūrėjo du kartus, bet šiuo metu ją netikėtai apėmė potraukis išvysti namus ir šeimą.

Tėvai, kaip Kira jau žinojo, pasirodė atsisėdę prie tėčio darbatalio. Dienos metas buvo ankstyvas, šviesa įkypai skverbėsi pro vakarinius langus. Tolumoje juodavo dantytas kalnų siluetas, kuris dengė horizontą bemaž prasmegdamas debesų virtinėje.

– Kira! – sušuko tėtis. Iš išvaizdos visai nepasikeitęs. Mama buvo pasidariusi naują šukuoseną; ji šyptelėjo dukrai. – Sveikinu su tyrimų pabaiga. Kaip leidi paskutines dienas Adroje? Ar radai ką nors įdomaus ežerų regione, apie kurį mums pasakojai?

– Pas mus žvarbu, – tarė mama. – Ryte žemė buvo apėjusi šarma.

Tėvo veidą perkreipė grimasa.

– Laimei, geoterminio šildymo sistema nestreikuoja.

– Kol kas, – pridūrė motina.

– Kol kas. O šiaip nieko naujo. Anądien pas mus vakarieniavo Hensenai ir sakė...

Kabineto durys su trenksmu atsivėrė, ir į objektyvo akiratį metėsi Ista, apsirengusi savo įprastais naktiniais marškiniais, rankoje laikanti arbatos puodelį.

– Labas rytas, sese!

Kira šypsodamasi stebėjo, kaip jie plepa apie kolonijos reikalus ir kasdienę veiklą – apie problemas, su kuriomis susiduria pasėlius pri-

žiūrintys žembotai, apie žiūrimus filmus ir serialus, apie naujausią partiją augalų, paskleistų planetos ekosistemoje. Ir taip toliau.

Galų gale jie palinkėjo saugių kelionių, ir įrašas nutrūko. Paskutiniame kadre tėčio ranka liko sustingusi viduryje mosto, o mamos veidas, jai baigiant sakyti „...myliu tave“, rodėsi pakrypęs keistu kampu.

– Myliu jus, – kuždomis tarė Kira. Ir atsiduso. Kada paskutinį kartą pas juos lankėsi? Prieš dvejus metus? Trejus? Mažų mažiausiai. Gerokai per seniai. Atstumai ir skrydžių trukmė buvo tapę rimtais trukdžiais.

Ji išsiilgo namų. Bet tai nereiškia, kad būtų mielai likusi Veilande. Ne, jautė privalanti stumti save pirmyn, siekti daugiau nei normalaus, proziško gyvenimo. Taip ir padarė. Septynerius metus klajojo tolimiausiose kosmoso platybėse. Tačiau jai įgriso vienatvė, atsibodo uždarytai tūnoti ankštose laivų erdvėse. Buvo pasiruošusi naujam iššūkiui, kuris svetimus dalykus atsvers pažįstamais, o pavojingą nežinią – saugumu.

Jos manymu, tokią pusiausvyrą galbūt pavyks užsitikrinti, kai drauge su Alanu įsikurs Adroje.

2

Įveikus pusę atmosferos sluoksnio, turbulencija ėmė slopti, o elektromagnetinio lauko trikdžiai pranyko išvien su plazmos marška. Vos tik atsikūrė ryšys su štabu, viršutiniame Kiros akiračio kampe nušvito geltonos teksto eilutės.

Ji peržvelgė pranešimus domėdamasi, kuo užsiima kiti tyrėjų komandos nariai. Neskaitant, kaip visada, erzinančių Faizelio, jų gydytojo, replikų, nieko ypatingo neužtiko.

Staiga pasirodė naujas langelis.

<Kaip skrydis, mažule? – Alanas>

Jo rūpesčio sužadinti švelnūs jausmai užklupo Kirą netikėtai. Vėl nusišypsojo ir perdavė mintimis išstartą atsakymą.

<Jokių problemų. Ką veiki? – Kira>

<Deduosi paskutinius savo daiktus. Vaje, koks įdomus darbas. Gal ištuštinti ir tavo kambarį? – Alanas>

Ji šyptelėjo.

<Dėkui, bet grįžusi pati jį sutvarkysiu. – Kira>

<Gerai... klausyk, ryte mums nebuvo progos ilgiau pasikalbėti, ir man tiesiog magą pasitikrinti: tau tinka viskas, ką vakar aptarėme? – Alanas>

<Tikslinies, ar tebenoriu už tavęs tekėti ir apsigyventi Adroje? – Kira> Nespėjus Alanui atsiliepti, ji pridūrė: <Taip, mano atsakymas vis dar teigiamas. – Kira>

<Nuostabu. – Alanas>

<O tau? Irgi tinka? – Kira> Siunčiant žinutę, jai kiek užgniaučė kvapą. Jis sureagavo akimoku.

<Be abejo. Tik norėjau pasiteirauti, kaip tau einasi. – Alanas>

Kirą kaustanti įtampa atlėgo.

<Kuo puikiausiai. Ir aš dėkinga, kad rūpiniesi manimi. – Kira>

<Rūpinsiuos visuomet, mažule. Ar man sakyti... sužadėtine? – Alanas>

Ji krykštelėjo. Dėl sutrauktos gerklės išspaudė garsą slopia, negu ketino.

– Kaip tu? – paklausė Negara. Kira jautė, kad pilotė ją varsto žvilgsniu.

– Geriau nei gerai.

Jiedu su Alanu tęsė pokalbį, kol atgijo papildomieji raketiniai varikliai, ir kratulys privertė ją sutelkti dėmesį į aplinką.

<Metas atsisveikinti. Tuojau leisimės. Su baze susisieksiu vėliau. – Kira>

<Aha. Pasilinksmink. ;) – Alanas>

<Taip, taip, kurgi ne. – Kira>

Geigeris ūmai ištarė jai į ausį:

– Tūpsime po dešimties... devynių... aštuonių... septynių...

Pseudointelektas prabilo ramiau, bejausmiu tonu, kuriame buvo gir-dėti užuominos į kultūringo Magelano gyventojų akcentą. Kira apie jį galvojo kaip apie Hainlainų atstovą. Iš kalbos manieros spėjo, kad jam pritiktų Hainlaino pavardė. Jei tik Geigeris būtų tikras žmogus. Turintis kūną.

Šatlas nusileido po trumpo kryčio, sutampiusio skrandį ir paspartinusio širdies pulsavimą. Smegdamas į žemę laivas keliais laipsniais pasviro kairėn.

– Ilgai neužtruk. – Negara atsisėgė saugos diržus. Ji visais atžvilgiais atrodė daili, tvarkinga ir kompaktiška – tiek smulkiu, žaviu veidu, tiek kombinezono klostėmis, tiek viršugalvyje į plačią juostą sudėtomis plonomis kaselėmis. Ir niekada nesiskirdavo su atvarte segimu auksi-

niu ženkliuku: juo pagerbė tarnyboje kritusius bendradarbius. – Jugas prižadėjo ypatingų vaisių – prieš kelionę iškeps bandelių su cinamonu. Jei nepaskubėsime, grįžusios jų neberasime.

Kira nusimetė savo diržus.

– Parlėksiu po kelių minučių.

– Tikiuosi, brangute. Už tas bandeles bet ką *nudėčiau*.

Kai Kira ant galvos užsismaukė šalną, šnerves nutvilkė suplėkęs perdirbto oro kvapas. Adrastėjos atmosfera pakankamai tanki, kad lauke būtų galima alsuoti, bet žmogų ji pražudytų. Per mažai deguonies, bent jau šiuo metu. Ir permainos pareikalautų ne vieno dešimtmečio. Negana to, deguonies stoka reikė, kad Adroje nėra ozono sluoksnio. Todėl prieš keldamas koją į atvirą erdvę kiekvienas privalėjo pasirūpinti visapusiška apsauga nuo ultravioletinių ir kitokios rūšies spindulių. Antraip, galimas daiktas, būtų kaip niekad stipriai nudegęs.

Nors tiek gerai, kad temperatūra pakenčiama, sau tarė Kira. Jai nė neprireiks įsijungti glaustinio šildytuvo.

Ji įsiropštė į siaurą oro šliuzą ir sau įkandin trūktelėjo vidinį liuko dangtį. Tas užsitrenkė su metaliniu griausmu.

– Pradedamas atmosferos keitimas, – tiesiai į ausį paskelbė Geigeris. – Prašau palaukti.

Kai nutvisko žalia indikatoriaus lemputė, Kira pasuko ratą, įtaisytą viduryje išorinių durelių, ir pastūmė jas. Šliuzui išsihermetizuojant, buvo girdėti čežėjimas, kurio klausantis susidarė įspūdis, kad liuko dangtis nuo kažko atplyšta; dar po sekundės kamerą užplūdo rausvas Adrastėjos dangaus švytėjimas.

Sala pasirodė besanti neišvaizdi rūdžių atspalvio žemių ir uolienu krūva, pakankamai didelė, kad Kira nematytų priešingo jos galo ir tergetų artimiausią pakrantę. Šioji baigėsi ties bekraščiu pilko vandens telkiniu, sakytum gruoblėtos švino plokštės; jo bangų keteras ryškino rausvokas giedrų padangių žvilgesys. Vandenynas buvo nuodingas, pilnas kadmio, gyvsidabrio ir vario.

Kira šoko iš oro šliuzo ir uždarė jo duris. Raukydama antakius patyrinėjo telemetrinius nukritusios skraidyklės duomenis. Organinę medžiagą dronas rado ne prie vandens, kaip ji manė, o plačios kalvos viršuje, už kelių šimtų metrų į pietus.

Ką gi... Per trūkio linijomis išvagtą žemę ji pajudėjo apdairiai žiūrėdama, kur stato kojas. Einant akiratyje vis užsižiebėdavo rinkiniai

tekstų, suteikiančių informaciją apie skirtingų krašto sektorių tankį, vietinę temperatūrą, cheminę sudėtį, tikėtiną amžių bei radioaktyvumą. Skeneris ant diržo vienu metu siuntė duomenis į jos užklotus ir į šatlą.

Kira pareigingai peržvelgė pranešimus, bet nieko naujo neišvydo. Keletą sykių nusprendė privalanti paimti dirvos mėginį, tačiau analizės rezultatai, kaip paprastai, buvo nuobodūs – vien mineralai, organiniai ir neorganiniai junginiai, šiek tiek anaerobinių bakterijų.

Viršukalnėje ji aptiko akmeningą plokštumą, kurią raižė pailgos, gilios įdubos, užsilikusios nuo paskutinio ledynmečio. Didžiumą uolėtų paviršių dengė oranžiniai į kerpes panašių bakterijų lopiniai. Kira kaipmat atpažino rūšį – *B. loomisii*, bet norėdama būti tikra, kad neapsirinka, vis tiek nusigrandė jų pavyzdį.

Adrastėja biologiniu aspektu nebuvo itin patraukli. Reikšmingiausi radiniu tapo po arktinio ledo sluoksniu glūdinčios, metaną dorojančios bakterijos, kurių ląstelės sienelės turi keistą lipidų struktūrą. Nieko įdomiau aptikti nepasisekė. Kira, aišku, ketino aprašyti Adrastėjos biomą ir, jei nusišypsos sėkmė, publikuoti darbą keliuose iš menkiausiai žinomų žurnalų, bet suvokė, kad jai nebus kuo girtis.

Tiesa, labiau išsivysčiusių gyvybės formų trūkumas nulems lengvesnį teraformavimą: palydovas lyg šviežio molio luistas puikiai tiko perdarymui, bendrovė su kolonistais galės jį keisti, kaip užsimanys. Priešingai nei Eidolone – gražiajame, mirtinajame Eidolone, – jiems neprireiks be paliovos kautis su čionykšte flora ir fauna.

Laukdama, kol mikroanalizatorius ištirs mėginį, Kirą užsikorė į kalvos viršūnę, nuo kurios akimis aprėpė grubius uolėtus paviršius ir metalo atspalvio vandenyną.

Ji susiraukė atsiminusi, kiek laiko turės praeiti, kol naujakuriai jūrose paskleis kai ką rimčiau nei genetiškai modifikuotus dumblius ir planktoną.

Tai naujieji mūsų namai. Šioji mintis skatino blaiviau vertinti padėtį. Bet neslėgė. Veilande atvykėlių laukė neką geresnės sąlygos, bet Kira atsiminė pribloškiamą pažangą, kurios eigą teko stebėti per visą vaikystę: bevaisiai planetos tyrai užleido vietą derlingam dirvožemiui, visur išplito žalia augmenija, atėjo metas, kai žmonės lauke ėmė vaikščioti, ribotą laiką tarpą apsieidami be papildomo deguonies. Ji buvo nusiteikusi optimistiškai. Adrastėja tinkamesnė gyvenimui nei devy-

niasdešimt devyni su viršum procentų galaktikos planetų. Pagal astronominius standartus, Dzeuso palydovas įkūnijo beveik idealų Žemės atitikmenį, priminė ją labiau nei didelės gravitacijos planetos, tokios kaip Šin Caras, ir netgi labiau negu Venera, apraizgyta plaukiojančiais debesų miestais.

Kad ir kokių sunkumų kils Adrastėje, ji su mielu noru atlaikys bet kokius išbandymus, jei tik galės gyventi su Alanu.

Mes tuokiamės! Kira plačiai nusišypsojo, pakėlė rankas sau virš galvos, praskėtė pirštus ir įsispigino aukštyn jausdama, kad tuojau sprogs nuo emocijų. Pirmą kartą gyvenime jautė, kad įvykiai klostosi tobulai.

Ausį pervėrė čaižus pyptelėjimas.

3

Mikroanalizatorius baigė darbą. Ji perskaitė rodmenis. Kaip ir numanė, aparatas bakteriją įvardijo *B. loomisii*.

Atsidususi išjungė prietaisą. Mendosa teigus – patikrinti ataugas būtina, bet tai vis tiek buvo siaubingas laiko švaistymas.

Ai, koks skirtumas. Laikas grįžti į štabą, keliauti atgal pas Alaną ir drauge su juo lėkti į „Pasitikėjimą“.

Kira, žingsniuodama link nuokalnės, grynai iš smalsumo dirstelėjo į tą pusę, kurioje sudužo dronas. Šatlui leidžiantis į salą, Negara išsiaiškino, kur tiksliai jis nukrito ir paženklino vietovę.

Ana ten. Už pusantro kilometro nuo jūros kranto, netoli salos vidurio, geltonas langelis įrėmino žemės lopinį, visai šalia...

– Hm!

Kira išvydo darinį rantytų, aštriu įkypu kampu styrančių kolonos formos uolų. Ji lankėsi begalėje Adros teritorijų, bet nieko panašaus anksčiau neregėjo.

– Petra: pasirink matomą objektą. Atlik analizę.

Jos sistema sureagavo į nurodymą. Uolas apsupo švytintys kontūrai, ir greta jų pasirodė ilgas cheminių elementų sąrašas. Kira kilstelėjo antakius. Nors ir nebūdama geologė, kaip Alanas, ji žinojo, kad tokiai gausai elementų spiestis į vieną telkinį yra neįprasta.

– Aktyvuoti termovizorių, – sumurmėjo. Šalmo antveidžiui aptemus, pasaulis virto impresionistiniu paveikslu, kupinu mėlynų, juodų

ir – ten, kur žemė sugerdavo saulės šilumą, – blausiai raudonų atspalvių. Kaip ir buvo galima tikėtis, uolos puikiai derinosi prie aplinkinės temperatūros.

<Ei, užmesk akį. – Kira> Ji persiuntė duomenis Alanui.

Po minutės: <Kas per velnias! Tavo įranga nesugedusi? – Alanas>

<Tikrai ne. Kaip manai, kas ten? – Kira>

<Nežinau. Galbūt išsiveržusi lava... Gali nuskenuoti? Paimti kelis mėginius? Žemės, uolienos, bet kokių kitų medžiagų, kurias tau būtų patogu nešti. – Alanas>

<Jeigu išties nori. Bet manęs laukia netrumpas žygis. – Kira>

<Vėliau tau atsilyginsiu. – Alanas>

<Mmm. Tavo pažadas man prie širdies, mažuli. – Kira>

<Vaje, nejaugi? – Alanas>

Ji nusivaipė, išjungė infraraudonųjų spindulių režimą ir patraukė šlaitu žemyn.

– Negara?

Pasigirdo atmosferinių trikdžių krebždesys, kuri veikiai pakeitė pilotės balsas.

Kas naujo?

– Užtruksiu dar apie pusvalandį. Atleisk.

*Prakeikimas! Bandelių neliks greičiau nei po... *

– Žinau. Alanas prašė kai ką patikrinti.

Ką?

– Uolas kiek atokiau nuo kranto.

Dėl JŲ atsisakysi Jugo bandelių su cinamonu?

– Nepyk. Juk žinai, kaip būna. Be to, praeityje nesu mačiusi nieko panašaus.

Sekundę pakibo tylą.

Tiek to. Bet pasistenk greičiau nešti subinę.

– Supratau – greičiau nešti subinę. – Kira prunkšdama paspartino žingsnį.

Menkiau raižytuose, lygesniuose plotuose ji leisdavosi ristele ir per dešimt minučių nusigavo iki pakrypusios uolienų atodangos. Paaiškėjo, kad toji didesnė, nei rodėsi iš pirmo žvilgsnio.

Aukščiausia viršūnė buvo nutolusi per septynis metrus, darinio pagrindo skersmuo siekė daugiau nei dvidešimt metrų, ir jis savo pločiu pranoko šatlo ilgį. Spragomis atskirtos, juodos ir daugiabriaunės ko-

lonos priminė bazaltą, tačiau atsidavė anglims arba grafitui būdingu taukuotu spindesiu.

Kirą glumino uolų išvaizda. Jos buvo per tamsios ir plikos, turinčios per daug aštrių kampų, pernelyg išsiskiriančios iš vietinio peizažo – granito dykrose sakytum kyšojo apgriuvusi bokšto smailė. Ato dangą supo nemaloni atmosfera – nors dėl tokio įspūdžio, suprantama, kalta išsišėlusį jos vaizduotė, – tarsi silpna vibracija, kuri vis dėlto buvo ganėtinai stipri, kad pakurstytų dirglumą. Kira numanė, jog pasišiausių, jeigu būtų katė.

Ji susiraukė kasydamasi dilbius.

Rodos, šiose apylinkėse nesiveržė joks ugnikalnis. Nukrito meteoras? Ne, vargu bau. Nei smūginės bangos suneštų žemių sancaupų, nei kraterio.

Kira eidama palei uolų pagrindą ėmė tyrinėti jų paviršių. Bemaž nukakusi į priešingą pusę, išvydo drono liekanas: ilgą juostą susilydžiusių, žemę nuklojusių lūžgalių.

Nieko sau žaibo kirtis, sau tarė. Skraidyklė, matyt, lėkė dideliu greičiu, jei taip plačiai išsibarstė.

Ji pasimuistė glaustinyje vis dar jausdamasi nejaukiai. Bet, kad ir kas sudarė uolas, tegu galvosūkio imasi Alanas. Turės ką veikti pakeliui iš čionykštės sistemos.

Kira paėmė dirvos mėginį ir apsidairiusi užtiko atskilusį juodos uolienos luistelį. Pakėlė jį priešais saulę. Gabalėlis buvo akivaizdžiai kristališkos struktūros – su žvynų raštais, kurie panėšėjo į anglies pluošto pynę. *Po meteoru smūgio susidaręs kristalas?* Bet kuriuo atveju uolos paviršius labai savotiškas.

Ji įsimetė nuoskalą į pavyzdžių kapšėlį ir paskutinį kartą nužvelgė darinį.

Į akis krito sidabriškas blyksnis – už keliolikos metrų nuo žemės.

Kira įdėmiai jį apžiūrėjo.

Vienoje iš kolonų atsivėrusiame plyšyje bolavo dantiyta kažkokios medžiagos sluoksnio gija. Ji patikrino, ką rodo užklotai: materijos klotai buvo per giliai angoje, kad pavyktų juos tinkamai išanalizuoti. Skeneris tepajėgė užtikrinti, jog toji gija nėra radioaktyvi.

Traškėdamas atgijo ryšio įrenginys.

Kaip sekasi? – pasiteiravo Negara.

– Darbą beveik atlikau.

Puiku. Tik paskubėk, gerai?

– Taip, taip, – burbtelėjo Kira.

Įsmeigusis akis į ertmę paspėliojo, ar verta iki jos ropštis ir išsiaiškinti, kas tiksliai slypi viduje. Nedaug trūko, kad būtų susisiekusi su Alanu ir paprašiusi patarimo, vis dėlto nusprendė jam neįkyrėti. Jeigu dabar neišdegtų nustatyti medžiagos kilmės, klausimas neduos Alanui ramybės, kol jiedu – reikia tikėtis – parskris į Adrą, ir jis galės pats imtis tyrimo.

Ne, Kira nediršo jo taip kamuoti. Per dažnai matė, kaip jis sėdi iki išnaktų, įnikęs į drono filmuotus, neryškius vaizdus.

Juolab kad plyšį *ne taip jau* sunku pasiekti. Jeigu pradėtų lipti nuo *tenai*, užkoptų *ana ten*, tuomet galbūt... Kira nusišypsojo. Iššūkis ją masino. Glaustiniui stigo instaliuotų gekono pagalvėlių, bet dėl jų stokos neturėtų kilti bėdų, nes užsikarti iki kiaurymės visai nesudėtinga.

Ji žengė prie nuožulniai svyrančio stulpo, kurio galas kabėjo vos per metrą aukščiau galvos. Staigiai įkvėpė oro, kiek sulenkė kelius ir pašoko.

Sugriebus nelygų akmens kraštą, jis įsirežė į pirštus. Kira užmetė koją ant kolonos viršaus ir stenėdama iki jo prisitraukė. Atsiklaupė ant visų keturių įsitvėrusi į grublėtą uolieną ir palūkuriavo, kol sulėtės širdies ritmas. Galop apdairiai išsitiesė stačia.

Iš tos vietos pasiekti tikslą buvo palyginti lengva. Ji metėsi ant kaimyninio nulinkusio uolienos luito, nuo šio užsirabždino ant dar kelių, tartum lipidama aprtrupėjusiomis, senutėlėmis gigantiškų laiptų pakopomis.

Didžiausiu išbandymu tapo paskutinis metras. Jai teko įsprausti pirštus tarp dviejų kolonų ir taip laikantis perkelti kojas nuo vienos atramos ant kitos. Laimei, po plyšiu styrojo gan plati atbraila, tad Kirai pakako erdvės tiek stovėti, tiek judėti.

Ji krestelėjo rankas, kad į pirštus grįžtų kraujas, ir prisigretino prie ertmės nekantraudama pamatyti, kas ten glūdi.

Iš arti tviskantis baltos medžiagos ruožas buvo panašus į tąsų metalą – į gryną sidabro gyslą. Bet tai, žinoma, neįmanoma, nes materija nepadulsvėjusi.

Kira nuskenavo giją ir gautus rezultatus įsijungė užklote.

Terbis?

Ji vos atpažino pavadinimą. Regis, tai vienas iš platinos grupės elementų. Ieškoti informacijos nesivargino, bet žinojo, kad tokių grynų metalų pasitaiko itin retai.

Kira susilenkė stengdamasi išžiūrėti į angos gilumą ir optimaliu kampu pakreipti skenerį...

Pokšt! Garsas trenkė kaip šūvis. Ji iš nuostabos krūptelėjo, paslydo, ūmai įsisąmonino, kad, skylant atbrailai, iš po kojų dingsta akmeninis pagrindas.

Ir nuskriejo žemyn...

Galvą perskrodė ant uolienuų gulinčio, sumaitoto jos kūno vaizdas.

Kira spigiai užrėkė ir mostaguodama rankomis pabandė įsikibti į priešais stūksančią akmeninę koloną, bet sėkmė nuo jos nusigrėžė.

Ją prarijo tamsa. Galvai trinksint į uolas, ausis varstė griausmas, prieš akis tvyksčiojo žaibai. Kūną talžė iš visų pusių, rankas ir kojas degino skausmas.

Kankynė, rodės, tęsėsi ištisas minutes.

Staiga Kirą apėmė keistas nesvarumo pojūtis...

...ir po sekundės ji tėsėsi į rantuotą, kietą kauburį.

4

Kira apdujusi sustingo.

Smūgis išmušė kvapą iš krūtinės. Mėginant plaučius pripildyti deguonies, raumenys į pastangas nereagavo. Akimirką ji jautė dūstanti, bet galų gale diafragmos sąstingis atlėjo, ir deguonis paplūdo vidun.

Kurį laiką Kira žiopčiojo desperatiškai gaudydama orą.

Porą kartų giliai įkvėpė ir sutelkusi valios jėgas nustojo švokšti. Sau kelti hiperventiliacijos nederėtų. Nes tuomet būtų dar sunkiau funkcionuoti.

Ji perskaitė užklotų pateiktus duomenis: glaustinis sveikas, įdrėskimų neaptikta. Širdis plaka sparčiau, kraujo spaudimas išaugęs, deguonies kiekis kraujyje normalus, kortizolio lygis šovęs į padebesius (natūralu). Dideliam palengvėjimui, kaulai nelūžę, nors atrodė, kad dešinę alkūnę kažkas sutraiškę plaktuku. Kira numanė, jog prireiks ne vienos dienos, kol išblės sopulys bei mėlynės.

Ji pakrutino rankų ir kojų pirštus tikrindama, ar šie juda.